

Torben Søndergaard

Viimeinen
uskonpuhdistus

Sisällys

Johdanto

1. Ajatuskoe
2. Tehkää opetuslapsia
3. Seurakuntakulttuuri
4. Matkamme vihreille niityille
5. Uusi paikkakunta ja jälleen uusi seurakunta
6. Autiomaavaellus
7. Enkeleitä vieraina
8. Rahat vai Henki?
9. Kymmenykset
10. Evankelioinnin väline
11. Etsijöille suunnattu seurakunta
12. Mikä on seurakunta?
13. Sinä olet seurakunta
14. Seurakunnankokous
15. Esimerkin voima
16. Kaksi peiliä
17. Varustettu palveluun
18. Viisisäikeinen virka
19. Johtajuus
20. Pyhä Henki
21. Paljon uusia seurakuntia
22. Yksinkertaisia kokoontumisia
23. Ruokaa, rukousta ja yhteyttä
24. Apostolien opetus

25. Uskonpuhdistus alkakoon

Johdanto

Ensimmäinen uskonpuhdistus tapahtui 1500-luvulla Martin Lutherin noustessa vastustamaan Katolista kirkkoa ja sen opetuksia. Hän elvytti evankeliumin ytimen, vanhurskauttamisen yksin uskosta. Voidaankin sanoa, että tämä uskonpuhdistus koski lähinnä teologiaa. Jos tarkastelemme Luterilaisen kirkon rakennetta nykyisin, huomaamme että se muistuttaa hyvin pitkälle Katolisen kirkon rakennetta. Tämä johtuu siitä, että Luther ei tuonut juurikaan muutoksia kirkon rakenteeseen.

Toinen uskonpuhdistus tapahtui 1700-luvulla metodismin ja pietismin myötä Wesley'n veljesten toiminnan aikoihin. Tässä uskonpuhdistuksessa henkilökohtainen ja läheinen suhde Jeesukseen löydettiin uudelleen. Kyseessä oli pääosin hengellinen uskonpuhdistus, jossa korostettiin ihmisen rakkaussuhdetta tämän Pelastajaan. Tästä kaikesta oli seurauksena intohimo evankeliointiin ja lähetystyöhön. Mutta kirkon ja jumalanpalvelusten rakenne ei edelleenkään muuttunut merkittävästi. Ikään kuin olisi vain laitettu uusi paikka vanhaan vaatteeseen.

1900-luvulla helluntaiherätys elvytti Raamatun opettamien armolahjojen käytön. Mutta silti, jos tarkastellaan herätysten historiaa, huomataan ettei yksikään niistä ole merkittävästi puuttunut seurakunnan rakenteeseen. Ne ovat elvyttäneet muita piirteitä raamatullisesta uskosta. Niinpä tarvitsemme todella radikaalin uuden uskonpuhdistuksen, joka mullistaa perusteellisesti koko seurakunnan rakenteen. Uusi uskonpuhdistus ei voi olla vain pieniä muutoksia siellä

täällä. Ei! Se menee niin syväälle, että se vaatii kokonaan uuden alun.

Vaikka en esitä tässä kirjassa mitään uutta, esittämäni asiat tulevat uutena useimmille ihmisille. Vaikuttaa siltä, että sanomani ei ole saanut aikaan läpimurtoa Skandinaviassa ja Euroopassa, ainakaan siinä määrin kuin muualla maailmassa. Siksi toivonkin, että kirjani auttaa sinua, lukijani, aloittamaan uuden uskonpuhdistuksen omassa elämässäsi, ja että lukemisen jälkeen alkaisit tutkia Raamattua syvällisemmin nähdäksesi, mitä se sanoo esittämistäni asioista.

Olen vakuuttunut siitä, että Jumala haluaa jonkin uuden alkua. Olen myös vakuuttunut siitä, että uusi uskonpuhdistus on välttämätön. Tästä huolimatta kirjoitan suuren pelon vallassa, sillä tiedän, ettei sanomaani ole helppo ottaa vastaan.

Olemme kaikki iloisia Martin Lutherin aloittamasta uskonpuhdistuksesta. Viidensadan vuoden jälkeen ajattelemme, kuinka hieno tuo uskonpuhdistus oli, ja meillä voi olla tuolloin tapahtuneista asioista hyvinkin idyllinen kuva. Voimme nähdä sielumme silmin Lutherin naulaamassa teesejään Wittenbergin kirkon oveen ihmisten seuratessa sitä hurraten ja taputtaen. Kyllä, se oli kaunista, ja se oli alku uskonpuhdistukselle, josta olemme kiitollisia yhä tänään.

Kuitenkin unohdamme helposti monia asioita tähän liittyen. Unohdamme, ettei uskonpuhdistusta otettu suopeasti vastaan. Se sai aikaan laajaa vastustusta, mistä seurasi muun muassa Lutherin kirjojen polttamista ja syytöksiä, joiden mukaan Paholainen oli lähettänyt hänet sotimaan kirkkoa vastaan. Unohdamme, että Luther ja muut uskonpuhdistajat olivat jatkuvasti kuolemanvaarassa.

Unohdamme, että uskonpuhdistus johti sotiin, joissa tuhannet ihmiset kuolivat. Unohdamme, että tuon ajan kirkko ei halunnut uskonpuhdistusta vaan teki kaikkensa taistellakseen sitä vastaan.

Saatat sanoa nyt: "Joo, mutta sehän oli Katolinen kirkko....." Kyllä, se oli Katolinen kirkko, mutta kyseessä oli silti todellinen kirkko ja todelliset seurakunnat. Ero on vain siinä, että nykyisin muut seurakunnat vastustavat sitä, mitä Jumala haluaa. Miksi kuvittelemme, että nykyinen tilanteemme olisi jotenkin toisenlainen kuin tuolloin? En väitä, että tuhannet joutuisivat kuolemaan, mutta mikä syy meillä on ajatella, että asiat sujuisivat nykyisin jotenkin helpommin, ilman jakaantumisia, ilman syytöksiä Jumalaa vastaan toimimisesta ja halusta tuhota seurakunta?

Totuus on, että uusi uskonpuhdistus on välttämätön, eikä se tule sujumaan sulavasti. Meitä tullaan syyttämään seurakunnan hajottamisesta. Monet kristityt vastustavat meitä ja sitä, mitä tavoittelemme. Meitä tullaan pitämään vaarallisina ja syyttämään eksyttäjiksi. Kuitenkin tiedämme, että se mitä teemme, palvelee todellisuudessa seurakuntaa ja Jumalaa, sillä olemme nähneet jo jotain siitä, mitä Jumala haluaa tapahtuvan.

Mitä arvelet, miksi kirkko, seurakunnat ja uskonnolliset johtajat kääntyivät aikoinaan Martin Lutheria vastaan? Johtuiko se siitä, että hänen sanansa olivat Raamatun vastaisia? Ei, se ei ollut syynä. Kyse oli jostain muusta kuin siitä, mitä Raamattu sanoo. Kyse oli siitä, että Lutherin opetukset horjuttivat järjestelmää, joka perustui rahaan, valtaan ja kontrolliin.

Nykyisin ihmiset vastustavat uutta uskonpuhdistusta samasta syystä. Ei siksi, että se olisi Raamatun vastainen, vaan koska se tuhoaa järjestelmän, jonka rakentamiseen he

ovat osallistuneet. Raha, valta ja kontrolli ovat edelleen keskeisiä useimmille seurakuntien johtajille. Tämä ei johdu siitä, että seurakuntien johtajat eivät haluaisi palvella Jumalaa tai tehdä sitä, mikä on oikein. Tämä johtuu siitä, että seurakuntien johtajat eivät huomaa olevansa rahan, vallan ja kontrollin vankeja, tai siitä, että heillä olisi liian paljon menetettävää, mikäli he kulkisivat uuden uskonpuhdistuksen suuntaan. Kun he näkevät ihmisten jättävän heidän järjestelmänsä uuden uskonpuhdistuksen seurauksena, he alkavat taistella sitä vastaan. Tämä tapahtuu siksi, että he menettävät jäseniä ja sitä kautta rahaa, joka pitää heidän järjestelmänsä pyörimässä. Tarkastelemme tätä ilmiötä tarkemmin tässä kirjassa.

"Juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Tempelissä hän tapasi niitä, jotka myivät härkiä, lampaita ja kyyhkysiä. Siellä oli myös rahanvaihtajia istumassa. Hän teki köydenpätäkistä ruoskan ja ajoi heidät kaikki ulos tempelialueelta lampaineen ja härkineen. Rahanvaihtajien rahat hän kaatoi maahan, ja heidän pöytänsä hän työnsi kumoon. Kyyhkysten myyjille hän sanoi: "Viekaa nämä pois täältä! Älkää tehkö minun Isäni huoneesta markkinapaikkaa." Silloin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu: "Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut."" (Joh. 2:13-17)

Jumala ei asu kivistä rakennetussa talossa. Hän asuu meissä, kristityissä, hänen opetuslapsissaan. Silti, jos Jeesus kulkisi nykyisin maan päällä ja näkisi, mitä keskuudessamme tapahtuu, hän reagoisi samalla tavalla. Hän ei suinkaan ottaisi rennosti eikä todellakaan sietäisi nykyistä asioiden tilaa.

"Luuletteko, että olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa? En suinkaan, sanon teille, vaan riitaa! Sillä

tästedes samassa talossa viisi riitaantuu keskenään: kolme kahta vastaan ja kaksi kolmea vastaan, isä poikaansa vastaan ja poika isäänsä vastaan, äiti tyttärtään vastaan ja tytär äitiään vastaan, anoppi miniäänsä vastaan ja miniä anoppiaan vastaan. Miksi ette jo itse osaa päätellä, mikä on oikein?" (Luuk. 12:51-53,57)

Jeesus kiivaili Jumalan seurakunnan puolesta maan päällä. Onko meillä samaa kiivautta nykyisin? Jeesus sanoi, että jos seuraamme häntä, joudumme maksamaan siitä hinnan. Kyse ei ole konkreettisesti rahasta (vaikka joskus siitäkin) vaan siitä, että joudumme kokemaan vainoa Jeesuksen seuraamisen tähden. Saamme aikaan jakaantumisia ja jotkut kristityt taistelevat meitä vastaan, koska katsovat meidän tuhoavan seurakunnan. Voin täysin rehellisesti sanoa, että minulla ei ole pienintäkään aikomusta tuhota Jumalan seurakuntaa. Rakastan seurakuntaa, ja koska rakastan sitä, haluan pelastaa sen. Rakastan Jumalaa ja Jumalan ihmisiä ja siksi toimin niin kuin toimin. Ainoa ero on siinä, että näkemykseni siitä, mikä on Jumalan tarkoitus seurakunnalleen, on erilainen kuin useimmilla ihmisillä.

Martin Lutherin uskonpuhdistuksesta alkaen Jumala on käyttänyt lukuisia herätyksiä paljastaakseen seurakunnalle monia kadonneita totuuksia hänen sanastaan, totuuksia jotka ovat olleet olemassa ensimmäisestä helluntaista alkaen, mutta jotka vähitellen hylättiin 400-lukuun mennessä. Koko keskiajan ne säilyivät vain pienissä uskovien ryhmissä siellä täällä. Keskiaika oli tässä mielessä hengellisesti pimeä. Tuona aikana Jumalalla oli vain jäännös niitä, jotka eivät olleet polvistuneet Neitsyt Marian edessä (vrt. Room. 11:3-5).

Historiassa on ollut monia herätyksiä, joista jokainen on nostanut uudelleen esiin jonkin kadonneen Jumalan sanan

totuuden, kuten esimerkiksi vanhurskauttamisen yksin uskosta, jonka Luther aikoinaan löysi Raamatusta. Näitä herätyksiä tarkasteltaessa voidaan havaita selvästi, että ne ovat tuoneet seurakunnan askel askeleelta lähemmäs sitä alkuperäistä seurakuntaa, josta voimme lukea Raamatusta.

Tämä kehitys ei suinkaan päättynyt Lutheriin ja hänen uskonpuhdistukseensa vaan päinvastoin vasta alkoi hänestä. Vajaat sata vuotta myöhemmin syntyi baptistinen herätys, joka elvytti kasteen ja henkilökohtaisen kääntymisen merkityksen. Myöhemmin seurasivat metodismi ja pietismi, jotka korostivat henkilökohtaista suhdetta Jeesukseen, pyhitystä ja lähetystä. 1800-luvun herätyksissä puolestaan elvytettiin toivo Jeesuksen paluusta maan päälle sekä opetukset lopun ajoista. 1900-luvulla helluntaiherätys löysi uudelleen raamatulliset armolahjat, Pyhän Hengen täyteyden sekä ihmeet ja merkit.

Walesin herätys elvytti puolestaan "viisisäikeisen" seurakuntaviran, jolloin alettiin keskittyä uudelleen Jumalan seurakunnalle antamiin apostolin, profeetan, evankelistan, paimenen ja opettajan tehtäviin. Nämä virat pääosin menetettiin myöhäisantiikissa vuoden 325 Nikean kokouksen jälkeen, jolloin seurakuntia alettiin rakentaa Rooman imperiumin mallin mukaisesti. Tästä seurasi vähitellen paavien, piispojen, pappien, munkkien ja nunnien järjestelmä, joka sittemmin uskonpuhdistuksen aikana korvattiin kirkkokunnanjohtajien, pastoreiden ja vanhimmistojen järjestelmällä.

Seurauksena herätyksistä, joiden kautta Jumala on paljastanut kadonneita Raamatun totuuksia seurakunnalleen, meillä on erilaisia kirkkokuntia kuten luterilaiset, reformoidut, baptistit, metodistit, helluntailaiset ja niin edelleen. Kaikki nämä herätykset ovat olleet tärkeitä, koska ne ovat antaneet meille uudelleen ymmärrystä

historian saatossa kadonneista totuuksista. Silti yksikään niistä ei ole koskenut perustavalla tavalla seurakunnan rakennetta. Tällä on ollut sama vaikutus seurakuntaan kuin jos ompelisimme uudesta kankaasta leikatun paikan vanhaan vaatteeseen.

Syy siihen, miksi Jumala on paljastanut kadonneita totuuksiaan, ei ole itsenäisten kirkkokuntien synty, jotka hetken päästä sammuttavat herätyksen tulen. Jumalan tarkoituksena ei ole synnyttää erillisiä kirkkokuntia ja seurakuntia, joilla jokaisella on jokin oma pikku totuutensa, johon ne keskittyvät, unohtavat kaiken muun ja siten estävät jäseniään saamasta koko totuutta.

Esimerkiksi vanhurskauttaminen yksin uskosta on tärkeä totuus, ja se on alku uudelle elämälle Jeesuksessa, mutta se ei ole ainoa totuus, jota Raamattu opettaa. Vanhurskauttamisen jälkeen meillä on elämä elettyinä Jeesuksen seuraajana, ja jos keskitymme vain vanhurskauttamiseen, jäämme ikuisesti hengellisiksi pikkulapsiksi, joista ei koskaan tule maailmanvalloittajia. Tässä elämässä meidät täytyy kastaa vedessä vanhan syntisen elämän hautaamiseksi ja elääksemme uutta ylösnousemuselämää Kristuksessa. Tarvitsemme uskon vanhurskautta myös siksi, että Jeesus ei kuollut "vain" antaakseen syntimme anteeksi vaan myös murtaakseen synnin voiman niin, että voimme elää pyhää elämää, johon Jumala on meidät kutsunut. Yhtälailla tarvitsemme Pyhän Hengen täyteyden ja voiman voidaksemme elää Jeesuksen opetuslapsina ja seuraajina ja täyttää hänen lähetyskäskynsä.

Lähtökohtamme ei ole Martin Luther tai uskonpuhdistus, eikä se ole yksikään herätyksistä. Jokainen näistä on pystynyt esittämään vain pienen osan Jumalan totuudesta. Lähtökohtamme on **Jeesus** ja hänen sanansa **Raamattu**,

koska vain hänessä meillä on kaikki, mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan (2. Piet. 1:3). Tämä on tärkeää pitää mielessä myös silloin, kun tarkastelemme seurakunnan rakennetta.

Jeesus tulee takaisin hyvin pian ja olen vakuuttunut, että kuulumme niihin, jotka näkevät hänen paluunsa. Ennen paluutaan hän haluaa kuitenkin valmistaa seurakuntansa vastaanottamaan hänet samoin kuin morsian valmistetaan vastaanottamaan sulhasensa.

Uskon, että olemme lähellä uutta uskonpuhdistusta, mutta uskon myös, että tämä on viimeinen uskonpuhdistus ennen kuin Jeesus tulee takaisin. Tässä uskonpuhdistuksessa Jumala laittaa yhteen kaikki palaset ja valmistaa seurakunnan kohtaamaan sulhasensa. Joten.....

USKONPUHDISTUS ALKAKOON!

- Torben Søndergaard -

1. Ajatuskoe

On tärkeää uskaltaa lukea Raamattua sellaisena kuin se on eikä tulkita sitä jatkuvasti sen kautta, mitä näemme ympärillämme tapahtuvan. On suuri ongelma, jos lukiessamme Raamatusta Jeesuksen seuraamisesta katsomme ympärillemme ja ajattelemme näkemämme perusteella, että Jeesuksen seuraaminen on mahdotonta, joten asian täytyy olla nykyisin toisin kuin Raamatun aikana. Nykyisin näyttää ikään kuin siltä, ettei ihmisen tarvitsisi uhrata kaikkea voidakseen seurata Jeesusta. Tulkitsemme Raamattua omien olosuhteidemme, kokemustemme ja kulttuurimme pohjalta, mikä voi olla hyvin vaarallista. Se voi johtaa tilanteeseen, jossa sokea taluttaa sokeaa. Siksi on erittäin tärkeää, että annamme Raamatun muokata omaa ymmärrystämme eikä päinvastoin. Niinpä haluan aloittaa tämän kirjan ajatuskokeella.....

Kuvittele tilanne, jossa koko maailmassa ei ole yhtäkään kristittyä, ei yhtäkään seurakuntaa, ei kristillisiä kirjoja, ei kristillistä TV:tä eikä kristillisiä lehtiä. Ei ole mitään, mikä suoraan liittyisi kristinuskoon - paitsi yksi Raamattu. Eräänä päivänä joku löytää tämän Raamatun. Hän ei ole koskaan nähnyt sitä aiemmin. Hän ei ole koskaan kuullut mitään siitä tai Jeesuksesta tai kristinuskosta, mutta pian hän alkaa lukea tuota kirjaa.

Hän aloittaa Vanhasta testamentista ja lukee, miten kaikki on saanut alkunsa, miten Jumala loi alun perin kaiken hyväksi, mutta maailma turmeltui ihmisen langettua syntiin. Hän lukee Israelin kansan synnystä ja siitä, miten Jumala toimi kansansa suhteen. Hän lukee, miten Jumalan omat

luopuivat hänestä. Jumala kutsui heitä parannukseen profeettojen kautta, mutta lopulta he joutuivat syntiensä takia pakkosiirtolaisuuteen. Kuitenkin Jumala toi heistä jäännöksen takaisin ja lupasi lähettää Pelastajan, joka vapauttaa kansan sen synneistä. Vanhan testamentin loppuun päästyään hänellä on selkeä kuva Jumalasta, joka on pyhä ja vanhurskas, joka voi vihastua, mutta joka on myös armollinen ja kärsivällinen.

Hän jatkaa lukemistaan Uuteen testamenttiin, jossa hän tapaa Pelastajan, jonka Jumala lupasi lähettää. Hän lukee neljästä evankeliumista, miten Jeesus julisti Jumalan valtakuntaa, paransi sairaita ja ajoi ihmisistä ulos pahoja henkiä. Sivu sivulta hän saa tarkemman kuvan Jeesuksen julistuksen sisällöstä, miten Jeesus käski ihmisiä katumaan syntejään ja uskomaan evankeliumin. Hän huomaa myös Jeesuksen opettavan, että jos ihminen haluaa päästä sisälle Jumalan valtakuntaan, tämän on kiellettävä itsensä, otettava ristinsä ja seurattava Jeesusta ynnä muita radikaaleja asioita.

Hän lukee, että Jeesus valitsi erityisesti kaksitoista miestä, jotka hän lähetti julistamaan evankeliumia, parantamaan sairaita ja karkottamaan riivaajia. Hän lukee, miten Jeesuksen julistus jakoi ihmisiä kahtia. Toiset rakastivat häntä ja toiset vihasivat. Hän lukee, miten Jeesus antoi itsensä kuolemaan ristiinnaulittavaksi, sijaisena ja uhrina kaikkien ihmisten puolesta, ja että kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta hän kukisti kuoleman. Evankeliumeiden loppuun päästyään hänelle on muodostunut hyvä kuva siitä, kuka Jeesus on, mitä hän teki ja opetti.

Jatkaessaan lukemista Apostolien tekoihin hän huomaa, miten Jeesus kuolleista heräämisensä jälkeen lupasi Pyhän Hengen voiman niille, jotka uskovat häneen, ja että niin

todella tapahtui helluntaipäivänä, sen jälkeen kun Jeesus oli astunut ylös taivaaseen.

Apostolien tekoja lukiessaan hän alkaa ymmärtää, miten ensimmäiset kristityt elivät. Se oli elämää, johon kuului paljon vastustusta ja vainoa, ja jossa Jeesuksen seuraaminen maksoi kaiken, aivan kuten Jeesus oli jo evankeliumeissa kertonut. Se oli kuitenkin myös yliluonnollista elämää rakkauden yhteydessä Jumalaan ja toisiin uskoviin.

Apostolien tekojen jälkeen hän siirtyy Roomalaiskirjeeseen, jonka neljästä ensimmäisestä luvusta hän lukee kaikkien tehneen syntiä ja olevan luonnostaan erossa Jumalasta. Luvusta viisi hän näkee, että Jeesus on "uusi Adam", joka sovittaa syntimme ja korjaa rikkoutuneen suhteemme Jumalaan. Luvuista 6-8 hän lukee kasteesta ja uudesta elämästä Jeesuksessa, jossa synnin kahleet murtuvat, ja että uudessa elämässä ihmisen tulee vaeltaa Hengen kuuliaisuudessa eikä lihan himoissa.

Tämän jälkeen hän saapuu lukuihin 9-10, jotka kertovat, miten voimme pelastua kadotuksesta katumalla syntejämme ja ottamalla Jeesuksen vastaan Herraksemme. Tämän luettuaan hän putoaa polvilleen itkien syntejään, anoo niitä anteeksi ja pyytää Jeesusta tulemaan elämäänsä ja pelastamaan hänet. Hän kokee uuden syntymän, josta Raamattu puhuu, pelastuksen Jeesuksessa. Hänet kastetaan Pyhässä Hengessä, mistä hän on lukenut Apostolien teoista kerta toisensa jälkeen. Ollessaan polvillaan uudestisyntyneenä hän tuntee sisimmässään eron vanhaan. Hän tietää nyt saaneensa syntinsä anteeksi, ja että Raamattu on totta, koska hän on kokenut sen itse. Hän nousee ylös ja kastaa itsensä, koska ei ole ketään muuta, joka voisi sen tehdä. Luvussa 12 hän huomaa käskyn antaa

koko elämä uhriksi Jumalalle. Niinpä hän päättää seurata Jeesusta kokonaan ja alkaa elää tämän opetuslapsena.

Hän alkaa kertoa Jeesuksesta, Raamatusta, uskosta ja pelastuksesta myös muille. Hän saa nähdä monien katuvaan syntejään ja alkavan seurata Jeesusta. Jatkaessaan Raamatun lukemista, hän oppii Uuden testamentin kirjeistä lisää uskossa elämisestä yksin ja yhdessä toisten kanssa. Niinpä ei aikaakaan, kun hän on jo muiden uskovien kanssa istuttamassa seurakuntia.

Lopulta hän lukee Johanneksen ilmestyksestä, että pahan valta maailmassa kasvaa kasvamistaan. Paholainen saa lopulta kaiken vallan maailmassa, mutta tuolloin Jeesus tulee takaisin, kukistaa Paholaisen ja perustaa maan päälle tuhatvuotisen rauhan valtakunnan. Tämän jälkeen vanha taivas ja vanha maa tuhotaan ja luodaan uudet taivaat ja uusi maa, joissa vanhurskaus asuu. Seuraa viimeinen tuomio, jossa Jeesus tuomitsee kaikki ihmiset tekojensa mukaan joko taivaaseen tai helvettiin. Toiset lähtevät ikuiseen onneen ja iloon, toiset taas ikuiseen kärsimykseen ja tuskaan. Lukiessaan Raamatun loppulehdiltä ikuisesta kadotuksesta hänelle tulee hätä hukkuvien sieluista ja hän päättää omistaa loppuelämänsä Jeesuksen lähetyskäsken toteuttamiseen.

Kysymykseni on: "Mitä arvelet, miltä näiden ihmisten seurakunnat näyttäisivät?" Näyttäisivätkö ne kenties Katoliselta kirkolta, protestanttisilta valtionkirkoilta, evankelisilta vapaakirkoilta vai joltakin muulta? Olisiko heillä nätti seurakuntarakennus, jossa olisi puhujankoroke ja tuolit siisteissä riveissä yleisöä varten? Vai olisiko niin, ettei heillä olisi lainkaan rakennuksia, saarnatuoleja tai penkkirivejä? Olisiko heillä seurakunnankokous aina sunnuntaiaamuisin ja pyhäkoulu siinä sivussa lapsille? Koostuisiko kokoontuminen aina ohjelmasta, johon kuuluisivat tervetuloivotus,

muutamia lauluja, ilmoitusasioita, kolehti, lisää lauluja, saarna ja sitten ehtoollinen? Vai olisiko niin, ettei heillä olisi lainkaan ohjelmaa vaan he antaisivat Pyhän Hengen yksinkertaisesti johtaa heitä?

Totuus on, että heidän seurakuntansa näyttäisivät hyvin toisenlaiselta kuin seurakunnat nykyisin. On ongelma, että monet asiat, joita teemme nykyisin seurakunnissamme, eivät perustu Raamattuun vaan "kristilliseen" perinteeseen, ympäröivään kulttuuriin ja jopa pakanuuteen. Laitoin sanan "kristillinen" lainausmerkkeihin, koska monet näistä perinteistä eivät ole tosiasiaissa kristillisiä vaan tulevat juutalaisuudesta ja Vanhasta testamentista.

Kulttuurista puhuttaessa on erotettava toisistaan kaksi tekijää, vaikka se voikin olla vaikeaa. Seurakunnan sisällä on oma "seurakuntakulttuurinsa". On olemassa myös kansallinen kulttuuri, joka on erilainen eri maissa ja eri etnisten ryhmien keskuudessa. Emme tietenkään voi sanoa varmuudella, miten edellä kertomani tarinan ihmiset muodostaisivat seurakuntia, koska se riippuu myös kansallisesta kulttuurista, josta he tulevat. Esimerkiksi jos heidän kulttuurissaan perhesiteet olisivat vahvoja ja useat sukupolvet asuisivat yhdessä, vaikuttaisi se heidän seurakuntiinsa eri tavoin, kuin jos he olisivat lähtöisin Tanskan kaltaisesta kulttuurista, jossa perhe ja perhe-elämä eivät ole kovin merkittäviä.

On tärkeää erottaa toisistaan kansallinen kulttuuri ja seurakuntakulttuuri. Kansallinen kulttuuri määrittää sitä, keitä olemme ihmisinä, riippumatta siitä olemmeko uskossa vai emme. Niinpä kansallista kulttuuria ei tarvitse muuttaa, paitsi niiltä osin kuin se on Raamatun vastaista. Se on pikemminkin vahvuus, joka mahdollistaa samaistumisen ihmisten kokemusmaailmaan eri maissa. Mutta seurakuntakulttuurin kohdalla tilanne on toystin toinen.

Iso osa siitä, mille seurakunnat on rakennettu, ei perustu kansalliseen kulttuuriin eikä Raamatun opetukseen vaan pakanuuteen ja vanhan liiton uskontoon, joka on uudessa liitossa jo lakkautettu. Meidän ei tarvitse työntää seurakuntakulttuuriamme ihmisten kurkusta alas voidaksemme tehdä heistä "oikeita kristittyjä". Sen sijaan, kun poistamme seurakuntakulttuurin, huomaamme ihmisten olevan avoimempia Jumalalle. Monista ihmisistä näkyy, että he ovat valmiita ottamaan Jeesuksen vastaan, mutta eivät ole niinkään valmiita ottamaan vastaan seurakuntakulttuuria. Niinpä, yritetään jättää seurakuntakulttuuri taaksemme ja katsoa, mitä Raamattu sanoo.

2. Tehkää opetuslapsia

Aloitamme tarkastelemalla seurakunnan tarkoitusta. Katsellessani länsimaiden seurakuntia huomaan niiden tarvitsevan virvoitusta. Haluan kysyä sinulta muutamia kysymyksiä: "Mikä on seurakunnan tarkoitus? Onko tarkoituksena tulla suureksi yhteisöksi?" Totta kai haluamme seurakuntaamme paljon ihmisiä, mutta keskittyikö Jeesus kokoamaan yhteen mahdollisimman paljon ihmisiä vai korostiko hän jotain muuta? Huomaamme toistuvasti evankeliumeista, ettei Jeesus keskittynyt suuriin väkijoukkoihin, vaikka hän varmasti olisi voinut luoda suuren seurakunnan niin halutessaan. Jeesuksen tähtäimessä ei ollut suuri ihmisten lukumäärä. Sen sijaan hän halusi ihmisiä, jotka ovat halukkaita seuraamaan häntä ja rakentamaan hänen valtakuntaansa.

Entä onko seurakunnan tarkoitus saada hieno rakennus sekä kahvila nuorten kokoontumisia, pyhäkoulua ynnä muuta vastaavaa varten? Ei, ensimmäisillä kristityillä ei ollut seurakuntarakennusta, kahvilaa, nuorten kokouksia, pyhäkoulua eikä monta muutakaan asiaa, jotka liitämme hyvään seurakuntaan nykyisin. Jeesus ei myöskään puhunut näistä mitään.

Mutta jos seurakunnan tarkoitus ei ole suuren väkimäärän haaliminen tai hienon rakennuksen saanti, niin mikä se sitten on? Ainoa tarkoitus on se, jonka Jeesus sille antoi, nimittäin opetuslasten tekeminen.

"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun

opetuslapsiksi: kastakaa heitä *Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen* ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti." (Matt. 28:18-20)

Jeesus ei koskaan sanonut opetuslapsilleen, että heidän tulee mennä ja perustaa paljon seurakuntia. Ei! Hän sanoi, että heidän tulee mennä ja tehdä opetuslapsia. Hän rakentaa seurakuntaansa heidän kauttaan. Tämä tarkoittaa, ettei hieno suuri rakennus tai suuri määrä seurakuntalaisia ole tarpeen tämän tehtävän täyttämiseksi, ellei sitten kaikista näistä ihmisistä ole tehty opetuslapsia ja elleivät he kaikki ole Jeesuksen seuraajia jokapäiväisessä elämässään.

Ihmisten lukumäärä, rakennukset tai talous eivät saa olla arviointikriteereitä silloin, kun tarkastelemme, onko jokin seurakunta terve vai ei. Millään näistä asioista ei ole väliä, jos seurakunta ei tee täsmälleen sitä, mitä Jeesus käski sen tehdä, nimittäin opetuslapsia. Jeesus ei ole kutsunut meitä perustamaan seurakuntia vaan tekemään opetuslapsia. Seurakunta ei saa olla tavoitteemme. Se on vain väline päämäärän saavuttamiseksi eli opetuslasten tekemiseksi.

Jos meillä on seurakunta, joka ei täytä tätä tehtävää, miksi jatkamme sen toimintaa vuosi toisensa jälkeen? Mieti kaikkia resursseja, rahaa, aikaa ja vaivannäköä, joka käytetään tällaisen "koneen" pyörittämiseen, vaikka se ei edelleenkään tuota sitä, mitä Jumala haluaa.

Miksi yhä vain jatkamme nimekkäiden puhujien kutsumista seurakuntiimme jopa ulkomailta asti, kun meillä ei ole käsitystä siitä, miten ihmiset heidän seurakunnissaan elävät? Suurten ihmisjoukkojen koolle saaminen ei ole vaikeaa, kunhan vain antaa heille mitä he haluavat. Mutta

Jeesuksen seuraajien ja opetuslasten tekeminen on jotain aivan muuta!

Vähän aikaa sitten eräs suuremman puoleinen seurakunta Tanskassa järjesti konferenssin, jonka aiheena oli "Kuinka tehdä etsijöistä opetuslapsia?" Heidän tarkoituksenaan oli puhua nykyajan suuresta haasteesta, seurakunnassa kävijöiden tekemisestä opetuslapsiksi. Mutta miksi kenenkään pitäisi ottaa mallia tuollaisesta seurakunnasta, jonka ainoa saavutus on saada joukko etsijöitä kävelemään seurakunnan ovista sisään?

Jos Jeesus tulisi takaisin tänään, ottaisiko hän valtakuntaansa kaikki maailman etsijät vai vain kaikki maailman opetuslapset? Monet seurakunnat, joita pidämme suurina, ovat Jumalan silmissä todellisuudessa hyvin pieniä. Kun vainot toden teolla alkavat ja kaikki paljastuu, moni asia kääntyy pääläelleen. Suuret seurakunnat muuttuvat hyvin pieniksi, kun niissä käyvät ihmiset huomaavat, että Jeesuksen seuraamisella onkin hintansa - hinta, jota suurin osa heistä ei ole valmis maksamaan. Ja tämä on täsmälleen syy siihen, miksi he käyvät tuollaisessa seurakunnassa eivätkä siellä, missä Jumalan sanaa parannuksesta ja itsensä kieltämisestä saarnataan sellaisenaan.

On erittäin tärkeää, että keskitymme opetuslasten tekemiseen. Elämme nimittäin aikaa, jolloin suurin osa kristillisyydestä on liukumassa asteittain pois siitä, mitä Jumalan sana sanoo. Nykyisin monet keskittyvät vain siihen, mikä toimii heti, tässä ja nyt. Mutta tarkoituksenamme ei saa olla sen rakentaminen, mikä kestää vain tässä ja nyt, vaan sen rakentaminen, mikä kestää ikuisesti!

Emme saa koskaan arvioida minkään seurakunnan tilaa varallisuuden, väkimäärän tai toiminnan laajuuden perusteella. Ainoa asia, jonka pohjalta seurakunnan tilaa voi

arvioida, on tämä: Tuleeko seurakunnassa käyvistä ihmisistä opetuslapsia? Kieltävätkö he itsensä? Ottavatko he joka päivä ristinsä? Seuraavatko he Jeesusta?¹ Ovatko he luopuneet kaikesta Jeesuksen tähden?² Noudattavatko he Jumalan sanaa?³ Noudattavatko he kaikkea, mitä Jeesus on käskennyt noudattaa?⁴ Rakastavatko he Jumalaa yli kaiken? Rakastavatko he lähimmäistä samalla tavoin kuin itseään?⁵

Jeesuksen opetuslapsena eläminen ei ole mitään sellaista, että osallistut johonkin toimintaan pari tuntia sunnuntaiaamuisin, kun samaan aikaan elät koko loppuviikon vain itsellesi. Se, miten elät perjantai-iltaisin, kertoo paljon enemmän elämästäsi Jumalan kanssa kuin se, miten elät sunnuntaiaamuisin. Se, mitä suustasi pääsee ulos lauantai-iltaisin, kertoo enemmän sisimpäsi tilasta kuin se, mitä sanot seurakunnassa sunnuntaiaamuisin.

Jos emme halua jatkaa itsemme pettämistä, meidän on uskallettava pysähtyä ja tarkasteltava seurakunnan tilaa hyvin huolellisesti, vaikka havaitsemamme asiat eivät lainkaan vastaisi odotuksiamme. Jos haluat tietää, millainen seurakuntasi tila todella on, sinun on selvitettävä, miten seurakuntasi nuoret elävät perjantai-iltaisin, ja mitä seurakunnan jäsenet puhuvat lauantai-iltaisin ja millä he tuolloin viihdyttävät itseään. Selvityksesi tulos kertoo myös, miten sinulle käy, jos jatkat vaeltamista yhdessä heidän kanssaan. Meistä tulee niiden kaltaisia, joiden yhteydessä elämme.

Sen sijaan, että kysyisit: "Kuinka monta ihmistä seurakunnassa käy?", sinun on kysyttävä: "Mitä tämän seurakunnan nuoret tekevät perjantai-iltaisin?", "Mitä vanhemmat seurakunnan jäsenet puhuvat ystäviensä kanssa silloin, kun he eivät ole seurakunnassa?" ja "Missä määrin seurakunnan jäsenet tottelevat Jeesuksen käskyä tehdä opetuslapsia?" Vastaukset näihin kysymyksiin antavat

paljon tarkemman kuvan seurakunnan terveydentilasta kuin kysymykset kävijämäärästä, taloudesta, rakennuksista tai toiminnan laajuudesta. Kävijämäärä, varallisuus, kiinteistökanta ja toiminnan laajuus eivät koskaan saa olla itse tarkoitus. Niihin keskittyminen muodostuu usein esteeksi seurakunnan varsinaisen tarkoituksen toteuttamiselle.

Seurakunnan olemassaolon tarkoitus on täyttää Jeesuksen käsky tehdä ihmisistä opetuslapsia kastamalla heitä ja opettamalla heitä tottelemaan häntä kaikessa, mitä hän on sanassaan sanonut. Älkäämme siis antako kaikkien muiden asioiden estää meitä keskittymästä tähän.

Joku voi nyt sanoa: "Mutta kristityksi tuleminenhan on matka. Se voi kestää pitkäänkin. Kyllä seurakunnassa kävijät ajan myötä tulevat opetuslapsiksi. Eikö vain?"

Valitettavasti tämä on sitä, mitä monet ihmiset näkevät tapahtuvan ympärillämme. Mutta meidän on muistettava, että ihmiset eivät ole pelastuneita ennen kuin he ovat katuneet syntejään, ottaneet Jeesuksen vastaan pelastajakseen ja syntyneet uudesti ylhäältä. Ihminen on joko Jumalan lapsi tai Paholaisen lapsi (1. Joh. 3:10). Hän on joko Hengestä syntynyt tai vain lihasta syntynyt (Joh. 3:6). Hän on joko menossa taivaaseen tai matkalla helvettiin (Matt. 25:46). Mitään välimuotoja ei ole. Ihminen voi olla etsijä ja "matkalla", mutta jos hän ei ole syntynyt uudesti ylhäältä, hän joutuu kadotukseen kuoleman jälkeen riippumatta siitä, käykö hän seurakunnassa, rukoileeko hän, ylistääkö hän tai lukeeko hän Raamattua.

Tämä tarkoittaa, että ne ihmiset seurakunnissamme, jotka ovat "matkalla", ovat tosiasiasa matkalla helvettiin ja joutuvat sinne, jos kuolevat ennen kuin kääntyvät. Jos tämä todella tajuttaisiin seurakunnissa, saarnattaisiin niissä paljon